Temps Ordinari - Vint-i-novè diumenge

Per Administrador el dg., 16/10/2016 - 09:00

Ex 17,8-13
2Tim 3,14-4,2
Lc 18,1-8

Sovint ens trobem amb situacions, notícies, dificultats, perills, pèrdues, dubtes, arideses, feixugors... que suposen una forta sacsejada a la nostra línia de flotació vital. Pensem que podem fer-nos els forts. Encaixar. Girar full. Mirar a una altra banda... Però, de fet, ens cal ser forts. Ens cal fer peu. Necessitem veure més enllà del que immediatament veiem davant.
Ens trobem aquest diumenge amb unes paraules de Jesús, que indiquen als seus deixebles que cal pregar sempre, i sense perdre mai l'esperança. Potser, jugant amb les paraules, se'ns ocorre, immediatament, de dir que ens cal pregar per no perdre mai l'esperança.
Ens trobem amb unes paraules de Jesús que ens poden ajudar a viure, molt més del que pensem.
Potser ens calgui aprendre a viure. I la pregària sigui un dels elements importants d'aquest aprenentatge.
Els deixebles de Jesús, avui, escoltem el mestre parlant-nos de la necessitat de la pregària.

1.- Pregar sempre.
I no només quan trona. Pregar per anar aspirant la manera de fer i de ser de Jesús. Per anar essent cada cop més humà. Amb una humanitat més fonda, autèntica i de qualitat. I, així, anar essent cada cop més com Ell és. I com és el Pare.
Ben sovint "ens han venut" (i "hem comprat"!) la pregària com una obligació. Com un deure que s'ha de fer. Una pràctica que toca fer. I ens han amagat (i ens hem deixat timar!) que la pregària és un regal. Un do. Un dret. Una necessitat.
La necessitat que té tot fill de ser atès pel seu pare. El dret de posar-se davant el Pare tal com sóc i com estic. El regal de poder posar-me al costat de Jesús i caminar amb el Ell. Aprenent d'Ell. Al seu pas. Al seu costat. Al seu alè. La grandesa d'anar entenent el món, les persones, jo mateix, les relacions... d'una manera diferent i cordial. El do de retrobar la tendresa, d'alimentar l'esperança, d'enfortir la voluntat, de renovar la motivació fonda, de fer respirar el cor...
Pregar sempre. Perquè sempre hi ha motiu. I necessitat. Molt més enllà de les necessitats i els trons de Sta. Bàrbara.

2.- Sense perdre mai l'esperança.
És clar que el nostre món no va. Que hi molta injustícia i patiment. Que sembla que ... mai ens en sortirem. O que sempre serà igual!
Potser també jo necessito dir-li allò de "fes-me justícia". O necessito dipositar la meva foscor, la meva pena, la meva ira, el meu enuig... en algú que el rebi ... i el transformi en servei, entrega, lluita, resistència...
Avui Jesús m'ofereix i em regala la pregària.
Ho necessito.
I reconec que necessito pregar sempre, sense defallir, per tal de sentir-me fill. Tremendament estimat. Necessito pregar per dir-li que l'estimo, malgrat jo ho dissimuli molt bé. Per demanar força. Per aprendre a mirar la vida amb la seva mirada...
Necessito reconèixer la seva presència i la seva veu. I escoltar-la.
Potser necessito captar tanta bondat en marxa. I tanta gent entregada. I agrair-la
Necessito veure més enllà. Necessito acceptar el misteri que em sobrepassa.
Necessito oferir-me. Sentir la crida. Escoltar els gemecs del món. I eixugar el seu plor.
També necessito captar la bellesa. L'harmonia. La vida que empeny i s'obre pas.
Necessito omplir-me d'Ell. I buidar-me de mi. Vincular-me a d'altres.
Necessito mirar-lo per aprendre a estimar, a servir, a donar-me com Ell.

Necessito pregar sempre. Sense perdre mai l'esperança. Perquè Ell hi és.

ETIQUETES
PREGÀRIA